

SWU Wow!

นายวิฑูร วันโท
คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิฑูร วันโท

นายกองค์การนิสิต มศว

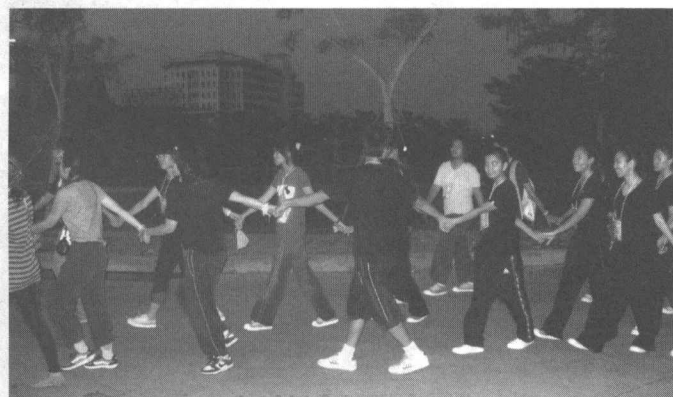
“หลายคนอาจมองว่าตำแหน่งนี้เป็นเกียรติยศที่ใครๆ ก็อยากจะได้ แต่ว่า สำหรับผมแล้ว ตำแหน่งนี้มาพร้อมกับภาระหน้าที่อันหนัก วันแรกที่ได้รับตำแหน่งผมมองเห็นเส้นทางขรุขระที่ผมจะต้องขับเคลื่อนองค์กรให้ประสบความสำเร็จ แต่มันก็ไม่ง่ายเลย หลายครั้งที่ผมพลาดแต่ผมก็ไม่ล้มที่จะเรียนรู้และแก้ไข หลายครั้งที่ผมท้อ หลายครั้งที่ผมอยากจะหันหลังกลับ แต่ผมมองเห็นกำลังใจที่ดีของพวกผมก็คือ คณะกรรมการองค์การนิสิตทุกคน ผมคิดว่าไม่มีสิ่งใดในโลกหรอกที่ไม่มีอุปสรรคหรือปัญหา เพียงแค่เรากล้าเผชิญกับมัน ก็จะสามารถประสบความสำเร็จ”

“ก้าวแรกของความเป็นนักกิจกรรมของผม เริ่มตั้งแต่หนีลิต
 ชั้นปีที่ 1 ผมได้มีโอกาสเข้าร่วมค่ายชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและ
 สิ่งแวดล้อม การร่วมกิจกรรมในครั้งนั้นถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ
 เป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมรักการทำกิจกรรม การจัดการต่างๆ
 การทำงานที่มีระบบแบบแผน เป็นต้นแบบที่ผมยึดเป็นตัวอย่าง
 มาโดยตลอด จากนั้นผมได้รับการชักชวนให้เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ
 องค์การนิสิต ตำแหน่งแรกที่ผมได้รับคือ ตำแหน่งพัสดุ หลายคนอาจม
 องว่าตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งที่ไม่สำคัญ แต่สำหรับผมแล้ว ผมคิดว่า
 ตำแหน่งนี้มีความสำคัญยิ่ง หากขาดไปแล้วการดำเนินกิจกรรมก็คง
 เป็นไปด้วยความยากลำบาก ถือว่าเป็นตำแหน่งที่ทำหายความอดทน
 ความรับผิดชอบ จากนั้นผมได้มีส่วนในการเป็นผู้รับผิดชอบโครงการ
 ปรชธานโครงการทำหน้าที่เป็นผู้คิดสร้างสรรค์กิจกรรมต่างๆ ของ
 องค์การนิสิต จนในที่สุดได้รับตำแหน่งนายกองค์การนิสิต หลายคน
 อาจมองว่าตำแหน่งนี้เป็นเกียรติยศที่ใครๆ ก็อยากจะได้ไขว่คว้า แต่สำหรับ
 รับผมแล้ว ตำแหน่งนี้มาพร้อมกับภาระหน้าที่อันหนัก วันแรกที่ได้รับ

ตำแหน่ง ผมมองเห็นเส้นทางขรุขระที่ผมจะต้องขับเคลื่อนองค์กรให้
 ประสบความสำเร็จ แต่มันก็ไม่ง่ายเลย หลายครั้งที่ผมพลาดแต่ผมก็ไม่
 ล้มที่จะเรียนรู้มันและแก้ไข หลายครั้งที่ผมท้อ หลายครั้งที่ผมอยากจะ
 หันหลังกลับไป แต่ผมมองเห็นกำลังใจที่ดีของผมก็คือ คณะกรรมการ
 องค์การนิสิตทุกคน ผมคิดว่าไม่มีสิ่งใดในโลกหรอกที่ไม่มีอุปสรรค
 หรือปัญหา เพียงแค่เรากล้าเผชิญกับมันก็จะประสบความสำเร็จ

สิ่งที่ผมภาคภูมิใจที่สุดในการทำงานก็คือ การมีส่วนร่วม
 ในการส่งเสริมความสามัคคี ในปีนี้้องค์การนิสิต สภานิสิต สโมสร
 นิสิต ชมรมนิสิต เรามีความสามัคคีกันมาก เราเป็นเหมือนพี่
 เหมือนน้อง เหมือนเพื่อน ใช้เหตุผลในการตัดสินใจปัญหา ส่งผลให้
 ในหลายโครงการประสบความสำเร็จ ถึงแม้ในบางโครงการจะเกิดข้อ
 ผิดพลาด แต่เราก็ให้อภัยกันเสมอ ผมแอบหวังเล็กๆ ว่าหากสังคม
 ไทยของเรา ใส่ใจในเรื่องความสามัคคี การให้อภัย ก็คงจะทำให้
 ประเทศไทยที่เราเรียกว่าครอบครัว กลับมามีความสุขอีกครั้ง